

[Alfred Jensen.]

liger under de mangler, lovgivningen har på dette område, og det er det, der må tages hensyn til ved bedømmelsen af, hvorledes lovforslaget skal udformes.

Det er de bemærkninger, jeg ønsker at gøre ved denne første behandling. Jeg må desværre slutte med at sige, at jeg ikke nærer større håb om at få forslaget ændret i retning af det bedre; tværtimod frygter jeg for, at der kan komme ændringer, som yderligere forringer forslaget. Men jeg vil opfordre dem, der er enige om, at en ændring af denne lovgivning er påkrævet, til nu at kridte støvlerne og stå fast og sikre, at vi får forslaget gennemført i denne samling.

Hans Hansen (Rørby): De ændringer, der nu i år er indført i lovforslaget, har, såvidt jeg kan skønne, gjort det meget mere overskueligt, end det var i fjor, men forslaget har bibeholdt det rigtige princip at indføre en fælles ejendomsret til de fællesskabte grundværdier. Det kan kun glæde alle dem, der har arbejdet for at trække en linie imellem ejendomsretten til jorden, naturen og dens rigdomskilder og ejendomsretten til værdier, der er skabt ved arbejde, at vi er nået så vidt, som vi er, at vi har almindelig anerkendelse fra alle sider af det rigtige i det princip, at fællesskabet får, hvad der tilkommer det af disse værdier. Det princip, der lå i de gamle former for grundskyld, i de gamle hartkornsskatter og de forskellige forpligtelser i form af naturalieydelse og pligtarbejde, var jo et udtryk for, at ejendomsretten til jorden og naturen var betinget af, at visse forpligtelser forlods blev opfyldt. Efter alt det, der er sket indenfor lovgivningen i de sidste 50 år — vi kan vel godt sige: den ørkenvandring, som dansk politik har været inde i —, hvor man efterhånden har prøvet at vælte næsten alle disse byrder over på statskassen og kommunekasserne, er det glædeligt, at man nu vender tilbage og forsøger at gøre ejendomsretten til jorden betinget og samtidig prøver på at trække en linie indenfor ejendomsretsbegrebet, som er meget vigtigt: ejendomsretten til de værdier, som den enkelte skaber ved sit arbejde, kan ikke betragtes på samme måde som ejendomsretten til de værdier, fællesskabet skaber ved sin vækst og virken. Det er kun glædeligt, at det er gået, som det er, og det kan vi kun være tilfredse med.

Dette er det tekniske i forslaget; det er meget vigtigt og må være ret omfattende,

men det skal jeg ikke opholde mig længere ved. Det er der bedre lejlighed til at drøfte i udvalget, og jeg tror, at vi der fra alle sider vil være besjælede af ønsket om at få ordningen gjort så gennemførlig som muligt og dog blive ved princippet. Nu ligger det tilmed sådan, at lovforslaget, som lægger et nyt nulpunkt ved den 10. vurdering, vurderingen i 1950, først bliver egentlig effektivt, når denne vurderingsperiode er ude i 1955, og vi får måske — såvidt man kan bedømme både indstillingen i rigsdagen og grundskyldskommissionens virksomhed —, inden loven bliver effektiv, en lov om fuld grundskyld i Danmark, og så falder jo denne lov bort. Men derfor er det ikke uden betydning, at man overvejer og drøfter en gang til de vanskeligheder, der er ved at komme over i en form for fuld grundskyld.

Der er ting, jeg gerne vil have undersøgt i udvalget, nemlig spørgsmålet om omsætningsafgiften ved jord og grund i forbindelse med de tilladte fradrag for arbejds-kabte forbedringer, som findes i den gamle grundskyldsløve af 1922 om grundskyld til staten. Der er her spørgsmål om omsætningen, og jeg synes, jeg savner noget med hensyn til at få en margin, for forholdet er jo det, at hvis fuld grundskyld når sit formål og ophæver handelsværdien på den nøgne jord, bliver der kun tilbage, hvad man kan fradrage af arbejds-kabte forbedringer, og dette at overføre jord og grund til en bedre økonomisk anvendelse er jo en form for arbejds-kabte forbedringer. Derfor tror jeg, det bør overvejes, om man ikke kan finde en plads til at fradrage netop omsætningsafgifterne som arbejds-kabte forbedringer, for der bliver jo ingen handelspris på den nøgne jord, når fuld grundskyld bliver effektiv.

Det er en meget, meget stor reform, der her er ved at blive ført ud i livet. Jeg hørte, at det ærede medlem hr. Thestrup udtalte sin frygt for, at ejendomsretten til jorden blev gået for nær. Jeg er ganske enig med det ærede medlem med hensyn til ejendomsrettens betydning, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det nuværende system, hvor man er nødt til at pantsætte den nøgne jord for at få ejendomsretten, er den aller-farligste form, idet man undergraver både ejendomsretten og dispositionsretten over jorden, medens jeg derimod mener, at grundskylden kan sikre både brugsretten og den betingede ejendomsret. Den trækker en linie, vi aldrig har haft, mellem ejendomsretten til den nøgne jord og ejendomsretten til de arbejds-kabte værdier. Tilmed vil grundskylden skabe en bevægelig og